

Zondag 12 juni 2022: Heilige Drie-eenheid jaar C

Eerste lezing: Spreuken 8,22-31

Evangelielezing: Johannes 16, 12-15

Homilie

De zondag na Pinksteren, feest van de Heilige Drieëenheid. Begin er maar eens over, als predikant, over dat merkwaardige christelijke dogma. Misschien eerst iets over dogma's, want heel populair zijn die niet bij de kritische gelovigen van vandaag. Vaak doet men alsof een dogma een formulering is die de kerk uitvindt, en waar vervolgens iedereen in moet geloven. Alsof lang geleden een groep bisschoppen bijeenkwamen en zegden: "Mannen, weet je wat we eens gaan doen? We formuleren eens een dogma, zo mysterieus mogelijk. En als de mensen het niet verstaan, ze moeten het maar geloven." Sorry, maar dat klopt niet. Het is omgekeerd. Een dogma in onze kerk is een geloofsgegeven dat heel breed aangevoeld en aanvaard wordt, en dat de kerk dan in een formulering uitdrukt.

Dat geldt ook voor de Drie-eenheid van God. Wij geloven in de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Is dat de enige mogelijke formulering? Neen. Is het de volmaakte formulering? Neen. God is altijd groter dan onze woorden. Kunnen we ook proberen met andere woorden uit te drukken wie God is? Ja. De Bijbel noemt God vaak een vader, dat is een heel sterk beeld, maar ze noemt hem/haar ook een koning, een herder, een aanwezige. Tot de mooiste bladzijden van de bijbel behoren passages waarin God zichzelf beschrijft als een moeder, die haar kind koestert en behoedt. De formulering "Vader, Zoon en Geest" is wel de uitdrukking van drie fundamentele kenmerken van de God waarin wij geloven.

De Vader staat voor het diepe geloof dat onze God met ons begaan is, dat hij/zij een betrokken God is. Christenen geloven niet in een God die onbewogen hoog in zijn hemel zit onvergankelijk te zijn. Wij geloven in een God die Schepper is, die ons en deze hele kosmos elk moment in leven roept en in leven houdt. Wij geloven ook in een God die bevrijder is, die ons optilt uit alles wat beklemd en klein houdt, die ons doet oprijzen tot meer dan wij uit onszelf kunnen zijn.

De Zoon staat voor het geloof dat die God zich aan ons geopenbaard heeft, ten volle getoond wie hij is, in de mens Jezus van Nazareth. Betekent dit dat andere religieuze figuren of andere godsdiensten waardeloos zijn? Neen. Het jongste concilie drukt dat heel mooi uit in 'Nostra Aetate', de tekst over de niet-christelijke godsdiensten: "De katholieke Kerk wijst niets af van wat waar en heilig is in deze godsdiensten, die een weerkaatsing zijn van de Waarheid, die iedere mens verlicht. Zijzelf echter verkondigt zonder ophouden de Christus, *"de weg, de waarheid en het leven"*, in wie de mensen de volheid vinden." In wie ons volheid van leven gegeven is.

Is met die Christus, met de Zoon, ook het laatste woord gezegd? Neen. Dat diepe geloof drukken wij uit met de term 'Heilige Geest'. Dat drukt uit dat Gods openbaring en liefde doorgaat, ook op onze dagen. God gebeurt, ook in jouw en in mijn leven, ook in het leven van onze kinderen en kleinkinderen. God dringt door in alles wat leeft en leidt het uiteindelijk ten goede. Dat is zijn Geest. Ook als het leven kwetst, ook als de dingen ons pijn doen, wij zijn niet alleen. Alles komt goed. God leidt alles ten goede. Ook dat is zijn Geest.

Dat allemaal, al die fundamentele dingen van ons geloof, drukken we uit telkens we een kruisteken maken. Het kruisteken, zeker het Amen dat erop volgt, is de kortste en misschien wel krachtigste christelijke geloofsbelijdenis. Deze eenvoudige zin houdt alle andere dingen in zich, die we als gelovige over God kunnen of willen zeggen. Alle uitdrukkingen die ons verstand kan vinden, alle beelden die leven in ons hart. Medechristenen, u en ik, wij leven en wij geloven in de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Amen.

Dirk Godecharle